

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΩΝ Π. ΛΑΚΚΟΥ

Η ΨΥΧΟΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΟΥΪΖΑ, 50 χρόνων. ΕΡΝΕΣΤΟΣ, γιός της, 28 χρόνων. ΚΛΑΙΡΗ, 18 χρόνων.

(Σ' ένα σαλόνι εξοχικού σπιτιού. Ή Λουίζα και ο Έρνεστος κάθονται μόνοι και σκεφτικοί. Μπαίνει ξαφνα η Κλαίρη, χαρούμενη).

ΚΛΑΙΡΗ.—Ω!... Είστε εδώ!... Μά εγώ, μιά τόσο ώραία ή-μέρα, δέν μπορώ νά μείνω μέσα στο σπίτι άπως έσείς. Θά πάω στον κήπο νά μαζέψω ζουμπούλια γλυκόχρωμα...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (διακόπτοντάς την).—Σάν τά μάτια σου!

ΚΛΑΙΡΗ.—Και τριαντάφυλλα κατακόκκινα...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Σάν τά χείλη σου!

ΚΛΑΙΡΗ.—Ω, φτάνει πια! Δέν μου ταιριάζουν και τόσο ή ποιη-τικές σου παραμοιώσεις. Τέλος, πάω νά σάς φέρω λουλούδια.

(Φεύγει χαρούμενη κι' ανάλαφρη σάν πουλί).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Λοιπόν, μητέρα; Θά μου τή δώσης, δέν είν' έτσι;

ΛΟΥΪΖΑ.—Δέν είνε δυνατός, παιδί μου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Γιατί δέν είνε δυνατός;

ΛΟΥΪΖΑ.—Γιατί είνε άδελφή σου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Ω, μητέρα!... Ξέρω πούν καλά ότι δέν είνε ά-δελφή μου, Ήμουν δώδεκα χρόνων όταν τήν πήραμε στο σπίτι μας και θυμούμαι... Θυμούμαι καλά...

ΛΟΥΪΖΑ.—Έκεινη σέ θεωρεί όμως άδελφό της.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Θά τής πούμε πως δέν είμαι.

ΛΟΥΪΖΑ.—Μά, δέν σκέφτεσαι ότι τότε μπορεί νά σέ μισήση;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μά, γιατί;

ΛΟΥΪΖΑ.—Όταν γατίει ότι είσαι ο γιός εκείνου που σκότωσε τόν πατέρα της...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Θεέ μου!...

ΛΟΥΪΖΑ.—Μή στενοχωριέσαι, παιδί μου. Προσπάθησε νά τήν ξεχάσης.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Δέν μπορώ, μητέρα, δέν μπορώ. Κι' έπειτα; Μή-πως ο πατέρας μου σκότωσε επι-τιμώς τόν πατέρα της; Τόν σκό-τωσε χωρίς νά τó θέλη. Ο καύ-μένος ο πατέρας μου!... Κυνη-γούσε μιά μέρα στά δάση και σκό-τωσε από άπροσέξια τόν πατέρα της Κλαίρης που ήταν δασοφύ-λακας. Δέν είν' έτσι, μητέρα;

ΛΟΥΪΖΑ.—Ναι. Και ύστε-ρα από λίγον καιρό πέθανε κι' ή γυναίκα του από λύπη, άφροντας πεντάρφανη τήν Κλαίρη. Τότε τήν πήραμε και τήν υιοθετήσαμε. Πώς θά μπορούσαμε νά τής τά πούμε όλ' αυτά, παιδί μου;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Πρέπει, μη-τέρα. Γιατί τήν αγατώ. Ήταν μόλις δέκα χρόνων όταν έβργα για τó Παρίσι. Έζησα όχτώ χρόνια μακριά της. Και είνε μό-νο τρεις μήνες που ζούμε τώρα μαζί. Τής είμαι σκεδόν ξένος...

ΛΟΥΪΖΑ.—Σε πόσο δύσκολη θέα με φέρνεις, παιδί μου! Σ' ά-γατώ πολύ, πάρα πολύ, θά ήθελα νά θυσιαστώ για τήν ευτυχία σου, άλλ' αγατώ και τονν και τήν Κλαίρη. Τι νά κάνω, Θεέ μου!... Ως τώρα ή Κλαίρη δέν έχει μάθει τίποτα. Κι' είνε ένα πολύ ντελικάτο κι' εύαίσθητο κορίτσι, που πρέπει νά τó προσέχουμε. Μιά μέρα, όταν είδε ξαφνα νεκρό τó καναρίνι της, λιποθύμησε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Ναι, είνε τόσο λεπτή και τόσο άγνή!... Είμαι βέ-βαιος πως δέν έχει αγατήσει άκόμα. Τά μάτια της δέν κρύβουν κα-νένα μυστικό. Είνε έντελώς διάρανα κι' άνέφελα. Μπορεί νά κυττάξη κανείς μέσα από αυτά ως τά πό κρυφά βάζη τής ψυχής της.

ΛΟΥΪΖΑ.—Μά γι' αυτό φοβάμαι, Έρνεστε... Δέν τολμώ νά τής τó πώ. Πές της τó έσύ, άν μπορείς.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Θά τής τó πώ.

ΛΟΥΪΖΑ.—Μήν τής τó πεις όμως άπότομα και τρομάξεις.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Έννοα σου, μητέρα, θά τήν προδιαδέσω σιγά-σι-γά, όταν γυρίση από τόν κήπο. Άφρησέ μας τότε μόνους.

ΛΟΥΪΖΑ.—Έστο, αλλά δέν σού τó κρύβω, φοβάμαι.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μή φοβάσαι, μητέρα. Έπειτα δέν είνε κι' άνά-γκη νά τής πώ ότι ο πατέρας μου σκότωσε τόν δικό της.

ΛΟΥΪΖΑ.—Πές δτι σέ φωτίσει ο Θεός. Μά πόσο θά ήταν κα-λύτερα άν μπορούσες νά νικήσης τó αίσθημά σου, κι' άν τή θεωρούσες μόνο ως άδελφή σου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Δέν μπορώ, μητέρα. Τήν αγατώ, τή λατρεύω... (Μπαίνει ή Κλαίρη μ' ένα σωρό λουλούδια στο χέρι).

ΚΛΑΙΡΗ.—Κυττάξε τί ώραία λουλούδια σάς έφερα! Μά είνε άλήθεια λοιπόν, Έρνεστε, τά μάτια μου είνε τόσο ώραία σαν τά ζουμπού-λια, και τά χείλη μου τόσο κόκκινα σαν αυτά τά τριαντάφυλλα; Μά, κυττάξε τα, λοιπόν. Δέν είνε πολύ-πολύ ωραιότερα από μένα. αυτά τά λουλούδια;

(Ή Λουίζα κινεί για νά φύγη).

ΚΛΑΙΡΗ.—Γιατί φεύγετε, μητερούλα; Δέν θέλετε νά σάς δώσω μερικά λουλούδια;

ΛΟΥΪΖΑ.—Δώσε τα καλύτερα στον Έρνεστο.

ΚΛΑΙΡΗ.—Όλα μου τ' άνηθ στον Έρνεστο;

ΛΟΥΪΖΑ.—Όλα. Τά λουλούδια ταιριάζουν στους νέους. (Φεύγει).

ΚΛΑΙΡΗ.—Πάρε τα λοιπόν έσύ όλα μου τ' άνηθ, άδελφέ μου. (Ο Έρνεστος παίρνει τ' άνηθ από τά χέρια της και τ' άκου-πάει σέ μιά καρέκλα δίπλα του).

ΚΛΑΙΡΗ.—Πρέπει νά τά βάλουμε σέ βάζα με νερό, για νά μή μαραθούν.

(Απλώνει νά πάρη τά λουλούδια για νά τά βάλη στα βάζα).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη... Άφρησε, σέ παρακαλώ, τά λουλούδια, κι' έλα εδώ κοντά μου. Έχω νά σού μιλήσω.

ΚΛΑΙΡΗ.—Θεέ μου! Τι σοβαρό ύφος είνε αυτό; Με φοβίζει. Τι θά μου πής; Μήπως θέλεις νά μου μιλήσης για κανένα συνου-κείο; Ω, Έρνεστε!... Σε παρακαλώ... Δέν θέλω νά παντρευτώ από τώρα. Είμαι τόσο έντυχιωμένη μαζί με τήν μητέρα μου και μ' έσένα. (Σαπλώνεται σ' ένα ντιβάνι).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη!...

ΚΛΑΙΡΗ, (κυττάζοντάς τον κατάματα).—Τι θέλεις λοιπόν ; Τι συμβαίνει;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Είνε κάτι που πρέπει νά τó μάθης, έπί τέλους. Αυτό θέβαια δέν θά σέ κάνει νά μάζ άγατάς λιγώτερο.

ΚΛΑΙΡΗ, (σηκώνεται πάνω άνησυχη).—Τι συμβαίνει, Έρνε-στε;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη, τί θά έλεγες άν μάθαινες ξαφνα...

ΚΛΑΙΡΗ.—Τι;... Τι;... Λέγε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Νά λοιπόν, Κλαίρη, δέν είσαι...

ΚΛΑΙΡΗ, (άγωνιάνας).—Δέν είμαι...

(Ο Έρνεστος μένει άφωνος για μερικά στιγμές).

ΚΛΑΙΡΗ.—Τι δέν είμαι λοιπόν;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (άποφασιστικά).—Δέν είσαι άδελφή μου.

ΚΛΑΙΡΗ.—Τι λές; Δέν είμαι άδελφή σου; Τρελλάθηκες;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Ναι, Κλαίρη, δέν είσαι άδελφή μου. Σού μιλώ σοβαρά.

ΚΛΑΙΡΗ.—Σοβαρά!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Ναι, Κλαίρη. Δέν είσαι άδελφή μου. Μα αυτό δέν σημαίνει. Μήν ταράζεσαι...

ΚΛΑΙΡΗ.—Έρνεστε!... Μή-πως μου διηγείσαι καμμιά φαντα-στική ιστορία;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Όχι. Σού λέω τήν άλήθεια.

ΚΛΑΙΡΗ.—Δέν σέ πιστεύω. Δέν είνε δυνατός. Και ποιός είνε λοιπόν ο άληθινός μου γονεΐς;

Είμαι ένα παιδί του δρόμου; (Κλαίει).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μήν κλαΐς, μη-κρη μου Κλαίρη. Σού τά λέω όλα αυτά, γιατί...

ΚΛΑΙΡΗ.—Γιατί είσαι κακός! Είσαι πολύ κακός... Κι' άλήθεια άν ήσαν όλα αυτά, δέν έπρεπε νά μου τά πής. Μά δέν είνε άλήθεια. Δέν ξέρεις τί λές... Μητέρα... μητέρα!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μήν ταράζεσαι έτσι, Κλαίρη.

ΚΛΑΙΡΗ.—Μητέρα!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη... άκουσε, θά σού εξηγήσω.

ΚΛΑΙΡΗ.—Με πήρατε από τόν δρόμο, λοιπόν; Ποιός ξέρει τί κακούργους γονεΐς είχα, άπό με πέταξαν στον δρόμο!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Όχι, Κλαίρη, δέν είσαι παιδί του δρόμου... Εί-σαι ή κόρη ενός τιμιού δασοφύλακος.

ΚΛΑΙΡΗ.—Και γιατί με πήρατε έσείς;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Γιατί είχατε μόνον όρφανή.

ΚΛΑΙΡΗ.—Όρφανή!... Στους δρόμους έγώ; Όχι, όχι, δέν είνε δυνατόν. Λές ψέμματα!... Ψέμματα!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (σασμαμένος).—Πρέπει νά στο πώ όλα, Κλαίρη. Νά... συνέθη κάποιου δυστύχια. Χωρίς νά θέλη ο πατέρας μου σκό-τωσε τόν δικό σου...

ΚΛΑΙΡΗ, (έξαλλη).—Ά!... Μητέρα!... Μητέρα μου!...

(Μπαίνει ή Λουίζα).

ΚΛΑΙΡΗ.—Μητέρα!... Ά, όχι, όχι, δέν είσαι ή μητέρα μου!...

ΛΟΥΪΖΑ.—Κλαίρη, παιδί μου!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη, άγαπημένη μου!...

(Μά ή Κλαίρη δέν τους άκούει. Τρέχει στον κήπο, σωριάζε-ται στη γη και ξεφωνίζει άγρια).

ΚΛΑΙΡΗ.—Πατέρα!... Πατέρα!... Μητέρα μου!...

(Άξαφνα τά μάτια της άγρευθουν. Ένα τρομερό γέλιο άντη-χει, ένα γέλιο φοβερό, άπαίσιο).

ΛΟΥΪΖΑ.—Τρελλάθηκε!... Θεέ μου!... Θεέ μου!...

ΚΛΑΙΡΗ.—Τι θέλεις, λοιπόν; Τι συμβαίνει;